

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

8 P-570/16-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužiteljice Ružice Gregov iz Dražica, Vele Dražice 76, OIB: 54700325840, koju zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vrkić, Beljan i Denona j.t.d. Rijeka, Žrtava fašizma 15, protiv tuženika Komunalno društvo JELEN d.o.o. Dražice, Dražičkih boraca 64, OIB: 92029937131, kojeg zastupa punomoćnik Florijan Matić, odvjetnik u Rijeci, Korzo 22, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 14. prosinca 2018. u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 1. veljače 2019.,

p r e s u d i o j e

1. Nalaže se tuženiku Komunalno društvo JELEN d.o.o. Dražice, Dražičkih boraca 64, OIB: 92029937131, u roku od 8 dana isplatiti tužiteljici Ružici Gregov iz Dražica, Vele Dražice 76, OIB: 54700325840, na ime razlike neisplaćene bruto plaće za razdoblje od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013. bruto iznos od 93.602,13 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. obračunava po stopi propisanoj za novčane obveze koje ne proizlaze iz trgovačkih ugovora, a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i tekućom na iznos od:

- 3.384,92 kn od 16. rujna 2011. do isplate,
- 3.631,71 kn od 16. listopada 2011. do isplate,
- 3.683,24 kn od 16. studenoga 2011. do isplate,
- 3.631,71 kn od 16. prosinca 2011. do isplate,
- 3.631,71 kn od 16. siječnja 2012. do isplate,
- 3.399,90 kn od 16. veljače 2012. do isplate,
- 3.521,33 kn od 16. ožujka 2012. do isplate,
- 3.631,71 kn od 16. travnja 2012. do isplate,
- 3.642,76 kn od 16. svibnja 2012. do isplate,
- 3.555,79 kn od 16. lipnja 2012. do isplate,
- 3.642,76 kn od 16. srpnja 2012. do isplate,
- 3.631,71 kn od 16. kolovoza 2012. do isplate,
- 3.621,63 kn od 16. rujna 2012. do isplate,
- 3.921,11 kn od 16. listopada 2012. do isplate,

- 3.637,60 kn od 16. studenoga 2012. do isplate,
- 3.647,71 kn od 16. prosinca 2012. do isplate,
- 3.475,86 kn od 16. siječnja 2013. do isplate,
- 3.637,60 kn od 16. veljače 2013. do isplate,
- 3.671,00 kn od 16. ožujka 2013. do isplate,
- 3.658,79 kn od 16. travnja 2013. do isplate,
- 3.647,71 kn od 16. svibnja 2013. do isplate,
- 3.637,60 kn od 16. lipnja 2013. do isplate,
- 3.671,00 kn od 16. srpnja 2013. do isplate,
- 3.637,60 kn od 16. kolovoza 2013. do isplate,
- 3.429,85 kn od 16. rujna 2013. do isplate,
- 3.151,78 kn od 16. listopada 2013. do isplate i
- 160,07 kn od 16. studenoga 2013. do isplate.

II. Nalaže se tuženiku Komunalno društvo JELEN d.o.o. Dražice, Dražičkih boraca 64, OIB: 92029937131, u roku od 8 dana isplatiti tužiteljici Ružici Gregov iz Dražica, Vele Dražice 76, OIB: 54700325840, na ime neisplaćenih šest bruto mjesečnih plaća za razdoblje od 3. srpnja 2014. do 2. siječnja 2015. iznos od bruto 87.787,16 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja za razdoblje do 31. srpnja 2015. se obračunava po stopi propisanoj za novčane obveze koje ne proizlaze iz trgovačkih ugovora, a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i tekućom na iznos od:

- 13.352,39 kn od 16. kolovoza 2014. do isplate,
- 14.624,05 kn od 16. rujna 2014. do isplate,
- 14.624,05 kn od 16. listopada 2014. do isplate,
- 14.624,05 kn od 16. studenoga 2014. do isplate,
- 14.624,05 kn od 16. prosinca 2014. do isplate,
- 14.624,05 kn od 16. siječnja 2015. do isplate,
- 1.314,52 kn od 16. veljače 2015. do isplate.

III. Nalaže se tuženiku Komunalno društvo JELEN d.o.o. Dražice, Dražičkih boraca 64, OIB: 92029937131 u roku od 8 dana isplatiti tužiteljici Ružici Gregov iz Dražica, Vele Dražice 76, OIB: 54700325840, bruto iznos od 12.629,68 kn zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 16. srpnja 2014. do 31. srpnja 2015. po stopi propisanoj za novčane obveze koje ne proizlaze iz trgovačkih ugovora, a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

IV. Nalaže se tuženiku Komunalno društvo JELEN d.o.o. Dražice, Dražičkih boraca 64, OIB: 92029937131, u roku od 8 dana isplatiti tužiteljici Ružici Gregov iz Dražica, Vele Dražice 76, OIB: 54700325840, bruto iznos od 19.941,60 kn, zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 16. srpnja 2014. do 31. srpnja 2015. po stopi propisanoj za novčane obveze koje ne proizlaze iz trgovačkih ugovora, a koja se određuje za

svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

V. Nalaže se tuženiku Komunalno društvo JELEN d.o.o. Dražice, Dražičkih boraca 64, OIB: 92029937131, naknaditi tužiteljici Ružici Gregov iz Dražica, Vele Dražice 76, OIB: 54700325840, trošak parničnog postupka u iznosu od 24.369,12 kn (dvadeset i četiri tisuće tristo šezdeset i devet kuna i dvanaest lipa), u roku od 8 dana.

VI. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužiteljica zatražila isplatu iznosa od 745,71 kn na ime razlike neisplaćene bruto plaće za razdoblje od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013. s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

riješio je

Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za prekid ovog postupka do pravomoćnog okončanja postupka koji se vodi pred ovim sudom pod poslovnim brojem P-1146/2015.

Obrazloženje

Tužiteljica je u tužbi navela da je s tuženikom imala zaključen Ugovor o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011. Tim Ugovorom stranke su uredile svoja međusobna prava i obveze koja proizlaze iz obavljanja poslova direktora tuženika od strane tužiteljice. Ugovor sklopljen je na određeno vrijeme od 1. kolovoza 2011. do 31. srpnja 2015. Međutim, skupština tuženika je 12. lipnja 2014. na temelju Zakona o trgovačkim društvima, izjave o osnivanju tuženika te odluke o opozivu od 11. lipnja 2014. donijela rješenje kojim se raskida Ugovor o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011. Predmetna odluka stupila je na snagu danom opoziva odnosno 30. lipnja 2014., a tužiteljici je radni odnos kod tuženika prestao 2. srpnja 2014. Zbog nezakonitosti takve odluke tužiteljica je pokrenula postupak kojim se ta odluka osporava, a koji se postupak vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci pod poslovnim brojem P-1146/2015. Tužiteljica je ukazala na odredbe Ugovora kojima je bilo ugovoreno da joj se tuženik obvezao isplaćivati plaću u bruto iznosu jednakom bruto iznosu plaće pročelnika upravnog odjela Općine Jelenje kao osnivača i jedinog člana društva tuženika. Tužiteljici također pripada i pravo na dodatak na minulni rad u visini od 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža. Unatoč navedenom, tuženik tužiteljici nije isplaćivao plaću u ugovorenom, već u nižem iznosu. Zato tužiteljici pripada pravo na naknadu razlike bruto plaće između ugovorene i stvarno isplaćene plaće i to u ukupnom iznosu od 94.347,84 kn za razdoblje od početka radnog odnosa 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013. Naime, od 1. studenoga 2013. tužiteljici je usklađena plaća s plaćom pročelnika upravnog odjela Općine Jelenje te joj je takva ugovorena plaća nakon toga i bila isplaćivana, ali joj nisu isplaćeni zaostaci razlike plaće za prethodno razdoblje. Nadalje, ukazala je i na to da je u trenutku prestanka radnog odnosa imala 29 godina staža pa joj pripada uvećanje od 0,5% po svakoj godini staža. Tužiteljici također sukladno odredbi čl. 18. Ugovora i daljnjih šest mjeseci nakon raskida ugovora pripada ugovorena plaća što za razdoblje od 3. srpnja 2014. do 2. siječnja 2015. čini iznos od 87.787,16 kn bruto. Tužiteljici također pripada i pravo za naknadu za neiskorišteni godišnji odmor i to za neiskorištenih 19 radnih dana u 2013. u iznosu od 12.629,68 kn bruto te za neiskorištenih 30 radnih dana u 2014. u bruto iznosu od 19.941,60 kn. S obzirom na to da su sva novčana prava iz Ugovora dospijevala 15. u mjesecu za prethodni mjesec, tužiteljica ostvaruje i pravo na

zakonsku zateznu kamatu na svaki pojedini neisplaćeni ili manje plaćeni iznos od dospijeca do isplate. Zato je tužiteljica predložila donošenje presude kao iz izreke.

U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo prigovor stvarne nenadležnosti Trgovačkog suda u Rijeci ističući da se radi o radnom sporu između bivšeg zaposlenika tuženika i tuženika kao poslodavca u kojim sporovima je utvrđena stvarna nadležnost mjesno nadležnog općinskog suda. Tuženik je predložio da se ovaj postupak prekine do pravomoćnog okončanja parničnog postupka koji se vodi pred ovim sudom u vezi sa zakonitošću odluke o raskidu ugovora s tužiteljicom, pod poslovnim brojem P-1146/2015. Naveo je kako je tužiteljici isplatio sve što je trebao i u iznosima kojima je bio obvezan Ugovorom. Oспорio je tužiteljčino pravo na godišnji odmor jer je ona bila direktorica tuženika i nije postojala zapreka da iskoristi godišnji odmor u vrijeme koje bi ona sama odredila. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

U daljnjem tijeku postupka tužiteljica se protivila tuženikovom prijedlogu za prekid ovog postupka jer se određeni dijelovi tužbenog zahtjeva odnose i na razdoblje prije raskida ugovora. Ustrajala je kod navoda iz tužbe.

U nastavku postupka tuženik je ustrajao kod navoda iz odgovora na tužbu.

Sud je izveo dokaze uvidom u Ugovor o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011., Odluku o opozivu direktorice Komunalnog društva Jelenje d.o.o. Dražice od 11. lipnja 2014., rješenje skupštine društva tuženika od 11. lipnja 2014., prijavu o prestanku osiguranja kod Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje za tužiteljicu, Odluku o visini koeficijenta za obračun plaće službenika i namještenika, Odluku o određivanju koeficijenta za obračun plaće službenika i namještenika u jedinstvenom upravnom odjelu Općine Jelenje, Odluku Vlade Republike Hrvatske o visini osnovice za obračun plaće za državne službenike i namještenike, obračune razlike manje uplaćenih plaća direktorici Komunalnog društva Jelenje d.o.o. za razdoblje od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013., Pravilnik o plaćama službenika i namještenika jedinstvenog upravnog odjela Općine Jelenje, Pravilnik o unutarnjem redu jedinstvenog upravnog odjela Općine Jelenje, nalog za isplatu sredstava broj 01-14 od 1. lipnja 2014., IP obrazac za tužiteljicu za 2012., 2013. i 2014. godinu, evidenciju o korištenju radnog vremena za lipanj 2014., Odluku o korištenju godišnjeg odmora u 2014., Plan korištenja godišnjeg odmora za 2014., Odluku o radnom vremenu tuženika od 12. studenoga 2013., potvrdu o zaposlenju tužiteljice kod tuženika, potvrdu o prestanku rada tužiteljice i o plaći, potvrdu o podacima Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje evidentiranim u matičnoj evidenciji za tužiteljicu, obračune plaća za tužiteljicu i obračunske liste, izjašnjenje u odnosu na prekovremene sate direktora tuženika od 3. srpnja 2013., platne liste za komparanta Natali Luić te u presudu i rješenje ovog suda poslovni broj P-1146/2015-23 od 13. studenoga 2017. Tijekom postupka saslušana je tužiteljica te je provedeno vještačenje po vještaku financijske struke Luciji Crljenko Perković. Tuženik je tijekom postupka odustao od saslušanja predloženih svjedoka Nikice Maravića, Ervina Radetića te tuženikovog zastupnika po zakonu.

Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom postupku – „Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 148/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Neosnovano je tuženik tijekom postupka isticao prigovor stvarne nenadležnosti suda u ovoj pravnoj stvari. Naime, nadležnost trgovačkog suda proizlazi iz odredbe čl. 34. b st. 3. ZPP-a jer se ovdje radi o sporu između trgovačkog društva i člana uprave društva (zastupnika po zakonu) koji je nastao u vezi s radom direktorice tuženika (tužiteljice) u društvu. Naime, ovaj spor proizlazi iz Ugovora o pravima i obvezama direktora društva sklopljenog između ovdje tužiteljice kao direktorice društva tuženika kojim se tužiteljica obvezala voditi poslove društva sa svrhom ostvarenja godišnjeg plana društva i promicanja najboljih interesa i ugleda društva. Zato se ovdje ne radi o radnom sporu, već o sporu iz predmetnog Ugovora o upravljanju društvom, na koji se prije svega primjenjuju odredbe Zakona o trgovačkim društvima

(„Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 125/11, 152/11, 111/12, 68/13, 110/15). Mjesna nadležnost Trgovačkog suda u Rijeci proizlazi iz odredbe čl. 46. st. 1. ZPP-a.

U ovoj pravnoj stvari nisu sporne, a proizlaze i iz dokumentacije u spisu slijedeće odlučne činjenice:

- da su tužiteljica i tuženik 28. srpnja 2011. sklopili Ugovor o pravima i obvezama direktora društva, kojim je tužiteljica kao direktorica društva preuzela obvezu njegovog vođenja i poduzimanja mjera sa svrhom ostvarenja godišnjeg plana društva i promicanja najboljih interesa i ugleda društva (čl. 3. Ugovora, list 6 – 10 spisa),
- da je predmetni Ugovor sklopljen na određeno vrijeme, tj. do 31. srpnja 2015.,
- da je skupština društva tuženika 11. lipnja 2014. donijela odluku o opozivu direktorice tuženika (ovdje tužiteljice) i to zbog izglasanog nepovjerenja (list 11 spisa),
- da je rješenjem tuženika od 11. lipnja 2014. raskinut Ugovor o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011. (list 12 spisa),
- da je presudom i rješenjem ovog suda poslovni broj P-1146/2015-23 od 13. studenoga 2017. odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev ovdje tužiteljice kojim je zatražila da se utvrdi ništetnim i nezakonitim rješenje skupštine tuženika o raskidu Ugovora o pravima i obvezama direktora od 28. srpnja 2011., da to rješenje ne proizvodi pravne učinke i da je nedopušteno. Presudom je odbijen i zahtjev ovdje tužiteljice da se utvrdi kako joj je radni odnos prestao 31. srpnja 2015., tj. istekom roka na koji je Ugovor sklopljen, kao i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje da je između stranaka sklopljen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za mjesto direktora tuženika. Rješenjem je tužba odbačena u dijelu kojim je tužiteljica tražila utvrđenje da je odluka skupštine društva od 11. lipnja 2014. o opozivu direktorice tuženika ništetna, nezakonita i da ne proizvodi pravne učinke. Ova je presuda postala pravomoćna 21. studenoga 2017. (kako proizlazi iz podataka u aplikaciji informacijskog sustava u primjeni u sudu - e-spis),
- da je tužiteljici nakon donošenja Odluke o opozivu direktorice komunalnog društva „Dražice“ prestao radni odnos kod tuženika te je ona odjavljena kao osiguranik Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje 2. srpnja 2014. (kako to proizlazi i iz Prijave o prestanku osiguranja na listu 13 spisa).

Sporno je među strankama, je li tuženik tužiteljici u utuženom razdoblju od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013. isplaćivao plaću u visini sukladno Ugovoru kojim se tuženik obvezao isplaćivati joj plaću u bruto iznosu jednakom bruto iznosu plaće pročelnika upravnog odjela Općine Jelenje kao osnivača i jedinog člana društva tuženika te je li joj u utuženom razdoblju isplaćivao plaću s pripadajućim uvećanjem od 0,5% po svakoj godini staža, kako je to također ugovoreno Ugovorom o pravima i obvezama direktora tuženika. Sporno je, pripada li tužiteljici pravo na plaću za narednih šest mjeseci od raskida Ugovora, kako je to istim predviđeno (u utuženom iznosu od 87.787,16 kn) te pripada li joj pravo na naknadu za neiskorišteni godišnji odmor i to za 19 radnih dana u 2013. godini i 30 radnih dana u 2014. godini.

Predmet ovog spora čini dijelom potraživanje tužiteljice koje je nastalo prije prestanka Ugovora o pravima i obvezama društva od 28. srpnja 2011. i to zahtjev koji se odnosi na razliku plaće za razdoblje od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013. i naknadu za godišnji odmor za 2013. i 2014. godinu. Osnovanost ovih dijelova tužbenog zahtjeva ne ovisi o valjanosti Odluke o opozivu direktorice tuženika i rješenja kojim je raskinut Ugovor o pravima i obvezama direktora Društva od 11. lipnja 2014. (što je predstavljalo predmet spora koji se vodio pred ovim sudom pod brojem P-1146/2015), odnosno valjanost Odluke o opozivu i rješenja kojim je raskinut Ugovor među strankama ne predstavlja prethodno pitanje za donošenje odluke o ovom dijelu tužbenog zahtjeva sukladno čl. 12. st. 1. ZPP-a. S druge strane, tražbina po osnovi isplate plaće u narednih šest mjeseci nakon prestanka Ugovora ovisi o valjanosti tog prestanka, ali sud nije smatrao ekonomičnim prekidati ovu parnicu do donošenja odluke o prethodnom pitanju

koje se tiče tek manjeg dijela tužbenog zahtjeva. Osim toga, do okončanja ovog spora pravomoćno je okončana parnica P-1146/2015, čime je prestao razlog za prekid postupka radi rješavanja o prethodnom pitanju koje se tiče dijela tužbenog zahtjeva. Zato je sud odlučio kao u izreci rješenja.

Uvidom u Ugovor o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011. sud je utvrdio da se tuženik obvezao isplaćivati plaću tužiteljici u bruto iznosu jednakom bruto iznosu plaće pročelnika upravnog odjela Općine Jelenje (čl. 7. st. 1. Ugovora), s time da je odredbom čl. 7. st. 2. Ugovora ugovoreno da na tu plaću tužiteljica kao direktor društva ima pravo i na dodatak na minuli rad u visini od 0,5 % za svaku navršenu godinu radnog staža te sve ostale pripadajuće zakonske obveze i doprinose.

Radi utvrđenja činjenice je li tuženik tužiteljici isplaćivao plaću u utuženom razdoblju upravo u iznosu kako je to propisano citiranom odredbom čl. 7. Ugovora, provedeno je vještačenje po vještaku financijske struke – Luciji Crljenko Perković. Vještačenje je provedeno na temelju obračuna plaća isplaćenih tužiteljici u razdoblju od kolovoza 2011. do svibnja 2014. te na temelju dostavljenih obračuna plaća za isto razdoblje u odnosu na komparanta Natali Luić koja je u spornom razdoblju bila zaposlena na radnom mjestu pročelnice jedinstvenog upravnog odjela Općine Jelenje. Prilikom izrade nalaza i mišljenja vještakinja je također uzela u obzir Odluku o visini osnovice za obračun plaća za državne službenike i namještenike od 1. travnja 2009. te visinu koeficijenta za obračun plaće namještenika i službenika Općine Jelenje za radno mjesto prvog klasifikacijskog ranga. Vještakinja je u obračun uključila i dodatak na minuli rad te je utvrdila da razlika između stvarno isplaćene bruto plaće tužiteljici za razdoblje od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013. i ugovorene bruto plaće prema Ugovoru o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011. iznosi 93.602,13 kn.

Ovaj sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje kao jasan, objektivan i sačinjen u skladu s pravilima struke. Pri tom se napominje da stranke (prije svega tuženik) nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještakinje, niti se tuženik iz bilo kojih razloga protivio korištenjem podataka o plaći Natali Luić kao odgovarajućeg komparanta, radi pravilnog izračuna razlike između ugovorene i isplaćene plaće. Vještakinja je na jasan i nedvosmislen način pojasnila na koji način je utvrdila razliku između isplaćene plaće tužiteljici i ugovorene bruto plaće koja je trebala odgovarati visini plaće pročelnika upravnog odjela Općine Jelenje i uz dodatak na minuli radni staž u visini od 0,5% po godini staža kako je to također predviđeno Ugovorom (pri čemu se napominje da je nesporno, a proizlazi i iz dokumentacije u spisu da je tužiteljica u trenutku prestanka radnog odnosa kod tuženika imala 29 godina radnog staža). Vještakinja je dodatno na ročištu održanom 14. prosinca 2018. pojasnila i da je razlika između njenog obračuna i onog iz tužbe gdje tužitelj po ovoj osnovi potražuje ukupan iznos od 94.347,84 kn došlo očitom omaškom tužitelja prilikom prepisivanja podataka iz obračuna plaće za tužiteljicu pa se pojavila navedena razlika između iznosa kojeg je utvrdila vještakinja u visini od 93.602,13 kn i utuženog iznosa od 94.347,84 kn. S obzirom na navedeno, sud nije imao razloga posumnjati u vjerodostojnost nalaza vještakinje te ga je u cijelosti prihvatio i dosudio tužiteljici i razliku između isplaćene i ugovorene plaće u ukupnom iznosu od 93.602,13, sukladno odredbi čl. 84. Zakona o radu („Narodne novine“ broj 149/09 i 61/11; dalje: ZR).

Dio tužbenog zahtjeva po ovoj osnovi u visini od 745,71 kn, a koji se odnosi na razliku između utuženog iznosa od 94.347,84 kn i iznosa razlike plaće kako ga je obračunala vještakinja – 93.602,13 kn sud je odbio kao neosnovan jer za navedeni iznos tužiteljica nije dokazala osnovanost svog zahtjeva sukladno odredbi čl. 219. st. 1. i čl. 221. a ZPP-a (točka VI. izreke presude).

Nadalje, tužiteljici pripada i pravo na šest daljnjih mjesečnih plaća za razdoblje nakon raskida Ugovora o pravima i obvezama direktora društva, odnosno za razdoblje nakon 11. lipnja 2014. Navedeno pravo tužiteljice proizlazi iz odredbe čl. 18. st. 2. Ugovora sklopljenog među strankama kojim je propisano da ako raskid Ugovora traži društvo, direktoru još 6 mjeseci pripada Ugovorena plaća iz čl. 7. st. 1. i 2. Ugovora (u ovom slučaju plaća pročelnika upravnog

odjela Općine Jelenje uz dodatak na minuli radu u visini od 0,5 % za svaku navršenu godinu radnog staža). Navedeno pravo tužiteljice proizlazi i iz rješenja skupštine društva tuženika od 12. lipnja 2014. kojim je raskinut Ugovor o pravima i obvezama direktora društva i kojim je izrijekom navedeno ovog pravo tužiteljice. Ugovor među strankama je nesporno prestao voljom društva pa tužiteljica ostvaruje pravo i po toj osnovi. U odnosu na ovaj dio zahtjeva napominje se da je sud također prihvatio obračun vještakinje te njezin nalaz i mišljenje jer je i u tom dijelu sačinjen na temelju odgovarajuće dokumentacije, jasno obrazložen i neosporen od stranaka. Vještakinja je utvrdila da bi plaća tužiteljice za to razdoblje iznosila 87.802,10 kn, a kako je tužiteljica zatražila 87.787,16 kn za navedeno razdoblje, u granicama postavljenog zahtjeva, sukladno odredbi čl. 2. st. 1. ZPP-a, dosuđen joj je navedeni (manji) iznos. Pri tom se napominje da tijekom postupka tuženik nije (ni) tvrdio da je tužiteljici navedeni iznos platio, niti je zapravo posebno osporavao svoju obvezu plaćanja tog iznosa (već tek uopćeno), što je također doprinijelo odluci o osnovanosti tužiteljčinog zahtjeva.

Konačno, tužiteljica ima i pravo na naknadu za neiskorišteni godišnji odmor i to za neiskorištenih 19 dana u 2013. godini te neiskorištenih 30 radnih dana u 2014. godini. Broj neiskorištenih dana godišnjeg odmora od strane tužiteljice nije ni bio sporan među strankama, a proizlazi i iz iskaza same tužiteljice od 7. veljače 2018., kojeg je sud ocijenio vjerodostojnim jer je u skladu sa svim ostalim materijalnim dokazima u spisu. Vještakinja je utvrdila visinu naknade za neiskorišteni godišnji odmor koju je obračunala na način da je uzela u obzir sve parametre kao i kod izračuna razlike plaće tužiteljice za razdoblje u kojem joj je plaćena manja plaća od ugovorene, kao i za razdoblje od 6 mjeseci nakon prestanka radnog odnosa (plaća komparanta, Odluka o visini koeficijenta Općine Jelenje uz dodatak na minuli rad što je podijeljeno s prosjekom broja sati u tri mjeseca prije prestanka radnog odnosa i pomnoženo s brojem radnih sati za koje se isplaćuje naknada za godišnji odmor). Drugim riječima, navedena naknada se sukladno odredbi čl. 61. st. 1. i 2. ZR-a određuje razmjerno broju dana neiskorištenog godišnjeg odmora. Ni na ovaj dio obračuna vještakinje nije bilo primjedbi te je sud njezin obračun prihvatio kao jasan, nedvosmislen i stručan i na temelju nalaza i mišljenja dosudio tužiteljici i obračunatu naknadu za neiskorišteni godišnji odmor sukladno čl. 60. i 61. ZR-a.

Kako je tuženik zakasnio s ispunjenjem tužiteljčine tražbine (odnosno nije ju uopće ispunio), prihvaćen je i tužiteljčin zahtjev za isplatu zakonskih zatezних kamata i to po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08, dalje: ZOO/05) koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena i to za kamate dospjele do 31. srpnja 2015 (koje su do 30. lipnja 2011. iznosile 14% godišnje, a od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje). Kamate koje dospjevaju od 1. kolovoza 2015. do isplate određene su sukladno odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 78/15; dalje: ZOO/15) koji je stupio na snagu 1. kolovoza 2015. i kojim je propisano da se stopa zatezних kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena (koliko je tužiteljici dosuđeno). Kamate su tužiteljici dosuđene sukladno odredbi čl. 8. Ugovora i čl. 84. st. 3. ZR-a jer su sva prava iz Ugovora dospijevala 15-tog u mjesecu za prethodni mjesec pa je tuženik slijedećeg dana došao u zakašnjenje.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točkama I. do IV. izreke presude.

Odluka o parničnom trošku iz točke V. izreke presude donesena je primjenom odredbe čl. 154. st. 2. i čl. 155. st. 1. ZPP-a.

Naime, tužiteljica je uspjela u ovom postupku (osim u neznatnom dijelu kako je to odlučeno točkom VI. izreke presude) pa joj pripada pravo na naknadu troškova i to u iznosu od

po 2.500,00 kn za sastav tužbe (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Hrvatske odvjetničke komore – „Narodne novine“ broj 148/09, 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa) te za pristup ročištima od 2. prosinca 2016., 4. travnja 2017., 7. veljače 2018., 14. prosinca 2018. (Tbr. 9. t. 1. Tarife), pripadajući PDV u visini od 1.875,00 kn (TBr. 42. Tarife), trošak provedenog vještačenja u iznosu od 5.000,00 kn (čl. 155. st. 1. ZPP-a) te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 2.497,00 kn i na presudu iznosu od 2.497,00 kn sukladno Tar. br. 1. t. 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama - „Narodne novine“ broj 26/03, 125/11, 112/12, 157/13 i 119/15; dalje: ZSP), odnosno ukupno 24.369,12 kn.

U Rijeci 1. veljače 2019.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci u 2 primjerka i po 1 za svaku protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 75 PŽ-1961/2019-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sutkinja Nevenka Marković, u pravnoj stvari tužiteljice RUŽICE GREGOV, OIB 54700325840, Dražice, Vele Dražice 76, koju zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Vekić, Beljan i Denona j.t.d. Rijeka, Žrtva fašizma 15, protiv tuženika KOMUNALNO DRUŠTVO JELEN d.o.o., OIB 92029937131, Dražice, Dražičkih boraca 64, kojeg zastupa punomoćnik Florijan Matić, odvjetnik u Rijeci, Korzo 22, radi isplate iznosa od 214.706,28 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-570/2016-29 od 1. veljače 2019., 1. rujna 2020.

presudio je

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci, poslovni broj P-570/2016-29 od 1. veljače 2019. u točkama I., II., III., IV. i V. njezine izreke.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Rijeci, poslovni broj P-570/2016-29 od 1. veljače 2019. u točki I. njezine izreke naloženo je tuženiku platiti tužiteljici iznos od 93.602,13 kn sa zateznom kamatom na pojedinačni iznos glavnice od dospijeća do isplate. Točkom II. izreke presude naloženo je tuženiku platiti tužiteljici iznos od 87.787,16 kn sa zateznom kamatom na pojedinačni iznos glavnice od dospijeća do isplate. Točkom III. izreke presude naloženo je tuženiku platiti tužiteljici iznos od 12.629,68 kn sa zateznom kamatom od 16. srpnja 2014. do isplate. Točkom IV. izreke presude naloženo je tuženiku platiti tužiteljici iznos od 19.941,60 kn sa zateznom kamatom od 16. srpnja 2014. do isplate. Točkom V. izreke presude naloženo je tuženiku naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 24.369,12 kn. Točkom VI. izreke presude odbijen je kao neosnovan tužiteljčin zahtjev za isplatu iznosa od 745,71 kn sa zateznom kamatom na ime razlike neisplaćene bruto plaće za razdoblje od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud na temelju izvedenih dokaza utvrdio da je skupština društva tuženika 11. lipnja 2014. donijela odluku da se tužiteljica opoziva s funkcije direktorice tuženika u smislu odredbe članka 424. stavka 1. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 111/93, 34/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08 i 137/09; dalje: ZTD) i da je rješenjem tuženika od 11. lipnja 2014. raskinut Ugovor o pravima

i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011. (dalje: Ugovor). Sud je utvrdio da tuženik u razdoblju od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013., nije tužiteljici isplaćivao plaću u visini sukladno Ugovoru kojim se tuženik obvezao isplaćivati tužiteljici plaću u bruto iznosu jednakom bruto iznosu plaće pročelnika upravnog odbora Općine Jelenje. Sud je također utvrdio da tužiteljici pripada pravo na plaću za narednih šest mjeseci od raskida Ugovora, naknadu za neiskorišteni godišnji odmor u 2013. godini i trideset radnih dana u 2014. godini. Vještačenjem je utvrđena visina tužbenog zahtjeva.

O naknadi troškova prvostupanjski sud je odlučio primjenom odredbe članka 154. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa) i Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 26/03, 125/11, 112/12, 157/13 i 119/15).

Protiv označene presude žalbu je podnio tuženik iz svih žalbenih razloga, s prijedlogom da ovaj sud preinači pobijanu presudu i odbije tužbeni zahtjev, odnosno presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje. Iz sadržaja žalbe proizlazi da presudu pobija u dijelu u kojem je prihvaćen tužbeni zahtjev. U žalbi navodi kako je sud pogrešno ocijenio da tužiteljica ima pravo na naknadu za neiskorišteni godišnji odmor za 2013. i 2014. godinu. Naknada za neiskorišteni godišnji odmor za 2013. godinu, tužiteljici ne pripada jer taj odmor nije iskoristila u slijedećoj kalendarskoj godine (do 30. lipnja 2014.), a naknada za 2014. godinu, tužiteljici ne pripada jer njezin odnos ne predstavlja radni odnos kako je utvrđeno u pravomoćnoj presudi poslovni broj P-1146/2015 od 13. studenog 2017., na koju se prvostupanjski sud ne obazire. Smatra da je tužiteljici isplaćivana upravo onakva naknada kako je i ugovoreno pa kako je nalaz vještaka sačinjen suprotno ispravama u spisu (isplatnih lista), pobija i odluku u točki I. izreke presude.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana

Ispitavši presudu u točkama I., II., III., IV. i V. njezine izreke u smislu odredbe članka 365. stavka 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanjska presuda pravilna i osnovana na zakonu.

Predmet spora je isplata razlike plaće u razdoblju od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013; isplata šest daljnjih mjesečnih plaća nakon raskida Ugovora o pravima i obvezama direktora društva te naknada za neiskorišteni godišnji odmor u 2013. i 2014. godini. Tužiteljica svoje pravo na navedena potraživanja zasniva na Ugovoru o pravima i obvezama direktora društva sklopljenog 28. srpnja 2011. (Ugovor).

Tijekom prvostupanjskog postupka utvrđeno je da je predmetni Ugovor sklopljen na određeno vrijeme do 31. srpnja 2015.; da je skupština društva 11. lipnja 2014. donijela odluku o opozivu tužiteljica kao direktorice društva; da je istoga dana raskinut Ugovor i da je

tužiteljici raskinut radni odnos te da je objavljena kao osiguranik Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje 2. srpnja 2014.

Nije sporno među strankama da je tužiteljica pred prvostupanjskim sudom vodila i postupak pod poslovnim brojem P-1146/2015 te da je presudom od 13. studenog 2017. odbijen tužbeni zahtjev da se utvrdi da je rješenje tuženika od 12. lipnja 2014. o raskidu Ugovora ništetan i nezakonit; da se utvrdi da je radni odnos tužiteljice prestao 31. srpnja 2015. te da se utvrdi da je između tužiteljice i tuženika sklopljen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme.

Neosnovano tuženik navodi da tužiteljica nema pravo na naknade plaće koje potražuje u točkama I. i II. izreke prvostupanjske presude. Predmetni ugovor je tzv. menadžerski ugovor koji je obveznopravne prirode. Prema odredbi članka 9. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) sudionik u obveznom odnosu dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje. Polazeći od načela da ugovorne strane obvezuje ono što su ugovorile proizlazi da su člankom 7. Ugovora, tužiteljica i tuženik ugovorili da će tuženik tužiteljici isplaćivati plaću u bruto iznosu jednakom bruto iznosu plaće pročelnika upravnog odjela Općine Jelenje. Vještačenjem, na kojeg tuženik nije imao primjedbi (što proizlazi iz raspravnog zapisnika od 14. prosinca 2018.) proizlazi da razlika između stvarno isplaćene bruto plaće tužiteljici u razdoblju od 1. kolovoza 2011. do 31. listopada 2013. i ugovorene bruto plaće prema Ugovoru, iznosi 93.602,13 kn. Stoga, je prvostupanjsku presudu u točki I. njezine izreke valjalo potvrditi.

U članku 18. stavku 2. Ugovora, stranke su ugovorile da ako raskid Ugovora traži društvo tuženika, direktoru, tužiteljici, još šest mjeseci pripada plaća iz članka 7. stavaka 1. i 2. Ugovora. Vještačenjem na koje tuženik nije imao primjedbi, utvrđeno je da bi tužiteljici po toj osnovi pripadala naknada u iznosu od 87.802,10 kn. Stoga, je prvostupanjsku presudu u točki II. njezine izreke valjalo, također, potvrditi.

Nadalje, člankom 11. Ugovora, stranke su ugovorile da direktor ima pravo na odmore i dopuste te naknade plaće za vrijeme privremene spriječenosti za rad a prema općim aktima društva tuženika i pozitivnih propisa. Iz navedenog bi proizlazilo da bi tužiteljica ima pravo na naknadu plaće za neiskorišteni godišnji odmor, jer su stranke tako ugovorile. Osim toga iz potvrde Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje od 1. prosinca 2016. (list 72. do 73. spisa) proizlazi da je tužiteljica u razdoblju od 1. kolovoza 2003. do 2. srpnja 2014. bila u radnom odnosu kod tuženika.

Osnovno je pravilo da radnik kojemu kod poslodavca prestaje radni odnos ima pravo na naknadu za dane neiskorištenog godišnjeg odmora od poslodavca uz uvjet da radnik nije iskoristio godišnji odmor u cijelosti. Poslodavac nije obvezan radniku isplatiti naknadu ako mu je omogućio korištenje godišnjeg odmora prije prestanka ugovora o radu.

Po ocjeni ovog suda tužiteljica je u odnosu za neiskorišteni godišnji odmor za 2013. godinu dostavila dokaze iz kojih proizlazi da nije koristila 19 dana godišnjeg odmora zbog bolovanja (proizlazi iz nalaza vještaka), a u odnosu na godišnji odmor za 2014. godinu tužiteljica je dostavila plan korištenja godišnjeg odmora iz kojeg bi proizlazilo da je godišnji odmor planirala koristiti od 14. srpnja do 26. kolovoza 2014. pa kako joj je radni odnos

prestao 2. srpnja 2014. proizlazilo bi da ima pravo na naknadu za neiskorišteni godišnji odmor.

Slijedom navedenog valjalo je žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama I., II., III. i IV. njezine izreke prema odredbi članka 368. stavka 1. ZPP-a. Pravilna je i zakonita i odluka o naknadi parničnog troška. Ni sam tuženik ne osporava način obračuna toga troška.

Zagreb, 1. rujna 2020.

Dokument je elektronički potpisan:
NEVENKA MARKOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
23-09-2020
14:30:23

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.A.97-#190D48623937333439333636353139
L=ZAGREB
S=MARKOVIĆ
G=NEVENKA
CN=NEVENKA MARKOVIĆ

Sutkinja
Nevenka Marković

Odvjetnik
FLORIЈAN MATIĆ
Rijeka, Korzo 22; tel/fax: 051/ 213-133
e-mail: florijan.matic@gmail.com, mob:091/213-3333
OIB: 78797580092

U Rijeci, 05. veljače 2019. godine

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU

REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKOG SUDA

U RIJECI

Na posl. broj: P-570/29

Pravna stvar:

Tužitelj: **RUŽICA GREGOV**, Dražice, Dražice 76

Tuženik: **KD JELEN d.o.o.**, Dražice, Dražičkih boraca 64
zastupano po punomoćniku:

R a d i: isplate

3X
punomoć u spisu

Dana 01. veljače 2019. godine, Trgovački sud u Rijeci je, pod gore navedenim poslovnim brojem, donio presudu kojom se u cijelosti usvaja tužbeni zahtjev, te se obvezuje tuženika na naknadu troškova postupka.

Protiv navedene presude, tuženik u zakonskom roku izjavljuje slijedeću

ŽALBU

zbog:

- svih žalbenih razloga

Pobijanom presudom prvoupanjski sud je počinio apsolutno bitne povrede parničnog postupka predviđene u čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a i to zato što su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni i proturječni, protivni su ispravama koje postoje u spisu, kao i pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj: P-1146/2015 od 13. studenog 2017. godine.

U bitnom pobijana presuda temelji se isključivo na iskazu tužiteljice, te njezinom tumačenju Ugovora o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2011. godine, a koji stav prihvaća i prvostupanjski sud.

Tuženica prvotno ističe pogrešnu primjenu materijalnog prava u odnosu na točku III. i točku IV. pobijane presud, koje predstavljaju naknadu za neiskorišteni godišnji odmor od 19 radnih dana u 2013. godini, te 30 radnih dana u 2014. godini. Prvostupanjski sud u pobijanoj presudi navodi da je tužiteljici kod tuženika prestao radni odnos 02. srpnja 2014. godine. Ako je ispravan zaključak prvostupanjskog suda da je tužiteljica bila u radnom odnosu kod tuženika, onda je točka III. tužbenog zahtjeva sigurno neosnovana, dok je točkom IV. ukoliko je osnovana sigurno pogrešno utvrđena visina, obzirom da je ista protivna odredbama Zakona o radu, a što nema nikakve veze sa provedenim knjigovodstvenim vještačenjem. Njega sud može objektivno prihvatiti ili ne prihvatiti ali mora biti u skladu sa materijalnim pravom, jednako kao što ga može objektivno ocjenjivati, a što u konkretnom slučaju prvostupanjski nije učinio, o čemu u nastavku žalbe. Prvo nije točno da radnik ima pravo na godišnji odmor od 30 radnih dana (kako navodi vještak), jer to ne piše u ugovoru koji je temelj tužbe. Ako ne piše u ugovoru onda je pravni osnov Zakon o radu (ZR) koji u članku 77. st. 1. propisuje da radnik ima pravo na godišnji odmor u trajanju od 4 tjedna, što nije niti odlučno, ali je zato bitno da se naknada za godišnji odmor utvrđuje sukladno odredbi članka 81. ZR-a, odnosno u visini radnikove prosječne plaće u prethodna tri mjeseca, što po vještačkom nalazu iznosi 14.624,05 Kn, odnosno podota manje od onoga što je sud presudio u pobijanoj odluci. Iz navedenog razloga pobijana presuda se u navedenom dijelu ne može ispitati.

Nadalje, odredbom članka 80. ZR-a utvrđena je nemogućnost isplate naknade plaće umjesto korištenja godišnjeg odmora, a što znači da tužiteljici naknada za neiskorišteni

godišnji odmor za 2013. godinu ne pripada, obzirom da joj je radni odnos prestao 28. srpnja 2014. godine, odnosno nije ga iskoristila u slijedećoj kalendarskoj godini do 30. lipnja 2014. godine (članak 84. ZR-a). Tužiteljica bi imala pravo na nakandu za neiskorišteni godišnji odmor za 2014. godinu (naravno u iznosu prosječne mjesečne plaće kako je naprijed navedeno), kada bi njezin odnos predstavljao radni odnos, što isti nije, a što je utvrđeno pravomoćnom presudom posl. broj: P-1146/2015 od 13. studenog 2017. godine, koju prvostupanjski sud u pobijanoj odluci uopće ne akceptira.

Ključna činjenica u ovom parničnom postupku jest Ugovor o pravima i obvezama direktora društva od 28. srpnja 2017. godine, s time da osnov raskida navedenog ugovora nema veze sa subjektivnim stavom tužiteljice o njezinom poštivanju ugovornih odredbi, kao i izvršavanju samih ugovorenih obveza, već je vezan za odluku o opozivu Skupštine tuženika od 11. lipnja 2014. godine, koja odluka je bila predmetom tužbenog zahtjeva tužitelja iz navedenog parničnog postupka, baš kao i rješenje o raskidu ugovora od 12. lipnja 2014. godine, koji odnos, dakle, nije radnopravni a što je pravomoćno utvrdio i prvostupanski sud u tom postupku. Odredbom članka 6. st. 4. Zakona o radu utvrđeno je da se na sklapanje, valjanost, prestanak i druga pitanja u vezi s ugovorom o radu fizičke osoba koje obavljaju funkciju kakvu je kod tuženika imala i tužiteljica primjenjuju opći propisi obveznog prava, odnosno odredbe Zakona o obveznim odnosima. Predmetni ugovor po svom je sadržaju i pravnoj prirodi menadžerski ugovor, odnosno iz istog ne proizlazi da bi tužiteljica sa tuženikom zasnovala radni odnos. Kako se menadžerski ugovor ne temelji na odredbama Zakona o radu dopušteno je ugovoriti i jednostrani raskid ugovora, što su u konkretnom slučaju stranke i učinile. Stoga se nakon jednostranog raskida na status tužiteljice ne primjenjuju odredbe iz radnopravnih odnosa o prestanku radnog odnosa, već se svi ugovorni odnosi stranaka, kako je rečeno, procjenjuju na temelju sadržaja navedenog ugovora, odnosno obveze iz predmetnog ugovora primarno prestaju na način ugovoren odredbama koje se odnose na materiju prestanku ugovora, a to su odredbe Zakona o obveznim odnosima koje, pak, ne poznaju plaću, te ostala prava iz radnog odnosa, uključujući i godišnje odmore. Tužiteljica je opozvana odlukom skupštine društva, a tuženik je temeljem te odluke donio i rješenje kojim je raskinuo ugovor. Stoga je predmetni ugovor prestao na ugovoreni način, tj. raskidom, iz kojeg razloga predmetni raskid nije bio nezakonit, a odluka o opozivu nevaljana, kao što je navedenom pravomoćnom presudom utvrđeno i nepostojanje radnopravnog odnosa tužiteljice kod tuženika. Ono što tužiteljici jedino pripada po tom ugovoru jest 6 mjesečnih naknada, nevezano što se one zovu plaćom. Uostalom da bi određena naknada predstavlja plaću u radnopravnom smislu potrebno je da sukladno čl. 18. st. 1. toč. 4. ZR-a bude iskazana u novčanoj jedinici u kojoj će se isplaćivati, što se u konkretnom slučaju nije dogodilo, jer da se tako dogodilo ovaj spor vezano a naknadu utvrđenu točki I. pobijane presude ne bi niti vodio. Tužiteljici je isplaćivana točno ona naknada koja je i ugovorena, što dokazuju i isplatne liste koje je sama priložila u spis, iz čega je vidljivo da na navedeni obračun nije imala nikakvih primjedbi, a bila je direktor društva što znači da iznad sebe vezano za obračun plaće nije imala nadređenu osobu.

Vratimo se na ugovor i njegov članak 7. po kojem je bilo ugovoreno da će se tužiteljici isplaćivati naknada/plaća u brutto iznosu plaće pročelnika upravnog odjela Općine Jelenje, uvećana za dodatak od 0,5% za svaku navršenu godinu staža. Tužiteljica u stranačkom iskazu tvrdi da joj je do studenog 2013. godine bila isplaćivana manja plaća od ugovorene, za što tijekom postupka nije dostavila u spis nikakve dokaze. Jedni dokaz na kojem se temelji i pobijana presuda jest vještački nalaz Lucije Crljenko Perković. U njemu

vještakinja tvrdi da je iz isplatnih lista koje je tužiteljica dostavila u spis za period od kolovoza 2011. godine do kolovoza 2013. godine tužiteljica imala obračunatu bruto plaću bez minulog rada, koja činjenica nije točna, jer je upravo iz navedenih lista vidljivo suprotno. Tako je iz isplatne liste od 26.08.2011. godine vidljivo da je kao jedan od elementa za obračun plaće uzet i minuli rad tužiteljice u visini od 13,00%, a da je za slijedeće mjesec od 08/2011 do 08/2012 minuli rad obračunat u visini od 13,50%, dok je u periodu od 08/2012 do 08/2013 minuli rad obračunat u visini od 14%, odnosno obračunavan je upravo za onih 0,5% koji se navode u ugovoru za svaku navršenu godinu radnog staža tužiteljice. Sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku prvostupanjski sud slobodnom ocjenom dokaza odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane, što isključuje bespogovorno prihvaćanje vještačkog nalaza samo zato što ga je izradila stručna osoba. Taj vještački nalaz demantiraju upravo same isprve koje vještakinja ocjenjuje, odnosno same isplatne liste dokazuju da je tužiteljici isplaćivana upravo ugovorena naknada, odnosno plaća. Uostalom tužiteljica je, kako je rečeno sama i određivala i potpisivala plaću (jer je posao direktora da to čini ostalim radnicima pa tako i sebi), pa je malo vjerojatno da bi sama sebe zakinula za visinu ugovorene naknade. Zbog navedenog pobijana presuda se i u dijelu pod točkom I. pobijne presude ne može ispitati.

Temeljem svega iznijetog tuženik, smatrajući da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, te pogrešno primijenio materijalno pravo prilikom donošenja pobijane presude, predlaže da drugostupanjski sud pobijanu presudu preinači na način da odbije u cijelosti tužbeni zahtjev i obveže tužiteljicu na naknadu parničnih troškova. Podredno se predlaže da drugostupanjski sud pobijanu odluku ukine i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Tuženik, p.p.